

Từ một phản ứng tự nhiên để thấy về một con người:

Giác hơi.

Khi đối diện trước hoàn cảnh thực tế, bạn sẽ biết được mình là người như thế nào!

Có một đạo, tất cả các hãng hàng không đều khuyến cáo cho các hành khách của mình về thực hành an toàn trong chuyến bay, qui tắc là: Đảm bảo an toàn cho mình và cho những người xung quanh: “Khi áp suất trong khoang tàu bay hạ xuống, mặt nạ oxy sẽ được thả xuống, bạn hãy cài mặt nạ oxy cho mình trước rồi trợ giúp người ngồi cạnh bên” đó là cách thực hành đúng mà bạn được hướng dẫn và bạn chắc cũng làm như thế trong hoàn cảnh khẩn cấp xảy ra. Nếu chẳng may nhà bạn phát hỏa lớn, bạn sẽ tìm cách thoát thân trước rồi mới nghĩ đến những người thân, hoặc giả là bạn biết chắc là mình còn sống trong hoàn cảnh đó, bạn mới cứu giúp những người thân, chính bản thân tôi đã ở trong hoàn cảnh đó. Một lần, do sơ ý tôi đã để lửa cháy ngôi nhà của mình, khi phát hiện đám cháy đã khá lớn nằm ngoài tầm kiểm soát, tôi đã chạy như bay ra ngoài nhà để thoát thân, phản xạ tự nhiên mà bạn! Định thân, tôi mới quay vào nhà kiểm tra xem nhà tôi còn ai bên trong, các con vật và các vật dụng quý...rồi mới gọi kêu cứu...

Chắc hẳn các bạn vẫn còn nhớ đến câu truyện ngụ ngôn, “Hai người bạn” của nhà văn Lev Tolstoy? Có hai người bạn thân, cùng đi với nhau trong rừng. Đột nhiên họ gặp một con gấu lớn, con gấu hung dữ đuổi theo họ, một người bạn nhanh chân chạy thật nhanh và leo lên một cành cây cao, người bạn còn lại chạy không kịp nên chỉ nằm xuống đất nín thở giả vờ chết. Con gấu đi lại, người anh ta một lúc rồi bỏ đi. Người bạn ở trên cây lúc đó tụt xuống đất và hỏi người bạn của mình: “Tại sao con gấu không ăn thịt bạn, nó nói với bạn những gì?” Người bạn trả lời: “Con gấu nói, người nào bỏ bạn trong lúc khốn khó, là người không tốt”. Câu chuyện thuần túy lên án những kẻ chỉ biết đến mình và bỏ bạn trong lúc nguy hiểm nhưng một mặt phản ánh một thực tế là, trước hiểm nguy thì tính mạng và an toàn của bản thân chúng ta được đặt lên hàng đầu.

Có một câu chuyện mà tôi muốn kể cho các bạn nghe, mà câu chuyện này làm thay đổi cách nghĩ của tôi, câu chuyện xảy ra trong hoàn cảnh thường ngày, trong sinh hoạt hàng ngày. Lúc đó tôi được dịp đi lên Đạo Viện cùng với Đức Thầy để làm một số công tác xây dựng. Buổi tối, sau một ngày dài lao động, Đức Thầy đã thấm mệt, bạn cũng biết đấy, sức khỏe của Đức Thầy ngày một suy yếu bởi những căn bệnh nguy hiểm đang hoành hoành từ năm này qua năm nọ. Lao động tay chân mệt nhọc là một việc không tưởng đối với những người có thể trạng tương tự.

Đức Thầy nhờ tôi giác hơi, trong một lúc sơ ý, tôi đã châm lửa vào cái lọ đựng cồn (đó là một cái ly thủy tinh nhỏ, tương tự như cái ống giác hơi), lửa bốc cháy tôi luống cuống vẩy nó ra vì nó đã bốc cháy vào tay tôi. Cồn văng ra ngoài, lên lưng Đức Thầy, lên trên tấm thảm, đám cháy ở lưng Đức Thầy là to nhất vì lượng cồn văng lên đó hơi nhiều. Rất nhanh chóng, Đức Thầy dập tắt lửa trên tay tôi, dập tắt lửa trên tấm thảm rồi mới dập tắt lửa trên lưng mình. Bạn sẽ làm thế nào trong hoàn cảnh này? Chắc tôi cũng sẽ làm tương tự như bạn. Và chúng ta hãy cùng nhau ngắm nghĩ nhé!

ĐHLĐ, ngày 10 tháng 11 năm 2009.
Nguyễn Thị Thanh Thủy

Hai pháp hữu Từ Minh Tâm Hương và Nguyễn Thị Thanh Thủy đang lao động tại Đạo Viện.